

vist, dengang jeg foreslog denne Termin, troet, at det skulde være lykkelig at tilendebringe Lovens Behandling en Deel tidligere, end det nu viser sig at kunne blive Tilfældet, men jeg kan paa den anden Side ikke erkjende, at den Tid, der vil være levnet Sogneraadet til den Gjærning, der paabydes i § 19, skulde være for kort. Det er ganske vist en af de vanskeligste Op-gaver, som Lovforslaget stiller Sogneraadet, der findes i § 19, men jeg troer ikke, at Vanskeligheden bestaaer i den store Tidssanvendelse, som Gjennemførelsen deraf vil fordrø; den ligger i at opnaae Enighed om saa ubestemmelige Forhold, ubestemmelige ibetmindste for Lovgivningsmagten, som dem, der skulle ordnes ved Hjælp af § 19. Jeg troer, at det Par Maaneder, som vi dog vel i ethvert Tilfælde maa gjøre Regning paa, at Sogneraadene kunne have til deres Raadighed til at udføre Loven, inden vi naae Terminen den 1ste October 1867, ville være tilstrækkelige til at faae dette Arbejde fyldestgjørende besørget. — Bestemmelsen om, at en Sognecommune vedblivende kan og ganske vist i enkelte Tilfælde maa have Anliggender tilfælles med en Nabocommune, som findes omtalt i 2det Stykke af § 19, har givet et Par ærede Landsthingsmænd Anledning til at fremkomme med nogle Bemærkninger. Saavel med Hensyn til denne Bestemmelse som med Hensyn til den lignende, der findes for Amtsraadskrebsenes Vedkommende, forekommer det mig, at man vanskeligt vil kunne indføre noget Bestemt i Loven, end hvad allerede nu findes, og jeg troer ikke, at det i og for sig vil frembyde nogen Vanskelighed at see dette Forhold ordnet. Vel har et æret Medlem for Odense (W. Petersen) gjort opmærksom paa, at, hvor et saadant Fællesskab strækker sig udover saavel Sognecommunitens som Amtsgemeindens Grændser, idet Byerne, Kjøbstæderne ere medindbefattede i et saadant Fællesskab, var det ham ikke klart, hvorledes Forholdet tænkes ordnet. Det forekommer mig at være ganske klart, at det hidtil bestaaende Forhold mellem Kjøbstæderne og en Deel af Amtsgemeindene vedbliver at bestaae usforandret mellem Kjøbstæderne og den samlede Amtsgemeinde; jeg troer, at hvor et saadant Fællesskab bestaaer mellem en Kjøbstad og een eller flere Dele

af Amtsgemeinden, hviler det altid paa en omhyggelig udarbejdet Overenskomst, indgaaet fra begge Sider, som det forekommer mig uomtvisteligt maa blive staaende ved Magt, fordi den ene Part forandrer sit communale Omraade. — Naar den samme ærede Landsthingsmand har ønsket Bestemmelsen i det 1ste Stykke af § 20, at Communitens Regnskabsaar skal regnes fra den 1ste Januar til 31ste December, forandret, maa jeg ogsaa her gjøre opmærksom paa, at det kun er det nu bestaaende Forhold, man ønsker at fastholde. Jeg vil ikke modsig, at det kunde have været i og for sig ønskeligt, at man havde haft det samme Regnskabsaar for Stat, Amtsgemeinde, Sognecommune og endogsaa for Skolefonden; men det forekommer mig dog ikke at være saa paatrængende nødvendigt, at man af den Grund skulde forandre det nu bestaaende, hvilket dog vilde medføre et ikke ubetydeligt Besvær for Communiterne. — Fri-sterne for at gjøre Indsigelse gjældende og for disses Paakjendelse har en æret Landsthingsmand fundet at være uhjelpigt fatte, navnlig af Hensyn til Amtsraadenes Mødetid, idet Amtsraadene jo ere de, der skulle paakjende Klagerne over Paaligningen i Communiterne. Da dette Lovforslag ikke bestemmer Noget om, til hvilken Tid Amtsraadene skulle holde deres Samlinger, forekommer det mig ikke, at det vil medføre noget stort Besvær for Amtsraadene for Fremtiden at lempe sig efter disse faste Forretninger, som de vide ville indtræffe paa bestemte Tider af Aaret. Det har i mine Tanker sine store Vanskeligheder at udfylde disse Terminer for den endelige Paakjendelse af Klagerne, selvfølgelig af Hensyn til, at Communiten ikke kan vente saa længe med at paabegynde Opkrævningen, og jeg kan paa ingen Maade være enig i, hvad der blev udtalt her, at Communiten kunde paabegynde Opkrævningen, inden dens Rigning var endelig godkjendt; det vilde kunne føre temmelig vidt. At den, der føler sig forurettet, maa kunne klage, ikke alene over sin egen, men ogsaa over enhver Andens Ansættelse efter Formue og Leilighed, forekommer mig fuldkomment i sin Orden og aldeles nødvendigt; ellers blev Retten til at klage over sin egen Paaligning temmelig illusorisk. — Det har ogsaa for mig havt sin